

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 2(117)
01.02.2023 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

СВЯТО ЗУСТРІЧІ

15 лютого християни відзначають свято Господнього Стрітіння. І хоч в народі кажуть, що в цей день весна зустрічається із зимою, насправді це Біблійне свято, що має глибокий духовний зміст. Взагалі, що таке стрітіння? Простими словами – це зустріч. У Святому Письмі описується, що в цей день сталася зустріч однієї людини із Богом, а саме: праведний старець Симеон зустрівся у Єрусалимському храмі із Божим Сином Ісусом Христом – обіцаним Спасителем світу. Симеон мав особисте об'явлення від Бога про те, що не помре до того часу, аж поки не побачить Спасителя. Але, звичайно, старець точно не знав, у який день батьки Ісуса принесуть Немовля до храму. Проте, цей чоловік був сповнений Святого Духа, Який і привів його в потрібний момент для зустрічі. Я вважаю, що також саме Дух Святий вказав Симеону, хто із принесених до храму дітей був Спасителем. Симеон підійшов до Йосипа з Марією, батьків Ісуса, взяв на руки Дитя і промовив таку коротку молитву: «*Нині відпускаєш слугу Твого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо бачили очі мої спасіння Твоє, яке приготував Ти перед усіма народами, – світло на провіситу поганам і славу народу Твого Ізраїля!*» (Лк. 2:29–32). Головною думкою молитви було свідчення праведного чоловіка про Месію: «Бачили очі мої Спасіння Твоє!». Симеон побачив у Цьому Немовляті Божого Помазанника, хоч ніхто із присутніх у храмі людей та священників цього не бачив. Цей благословенний старець був дуже близькою з Богом людиною, тому він і отримав таке важливе відкриття від Бога, на відміну від інших людей.

Про прихід Месії звіщали багато пророків Старого Заповіту, тому жителі Юдеї завжди очікували Його. Особливо актуальним це було на початку нашої ери, оскільки у той час країна була захоплена Римською імперією, євреї були поневолені і сподівалися, що Божий Помазанник їх звільнить, а країна знову стане могутньою та незалежною. Однак, вони дуже помилялися у своїх очікуваннях. Божі плани були набагато глобальніші та грандіозніші. Небесний Отець мав намір звільнити не лише одну країну Ізраїль, а визволити все людство від влади диявола та гріха. Адже доки гріх і смерть панують на землі, до того часу люди не можуть бути повністю щасливими, тому що наслідки гріха завжди будуть затьмарювати їхнє життя. Як ми можемо бачити із молитви праведного старця Симеона, він знав, оскільки йому було відкрито, що в Ісусі Христі Бог дає спасіння не тільки для ізраїльтян, а також для всіх народів світу.

Зустріч Симеона із Ісусом Христом нагадує нам про те, що зустріч із Богом очікує кожна без виключення людину. Тільки зустрітися з Ним може кожний по-різному, – або як із своїм Спасителем, подібно до Симеонової зустрічі, або як із Суддею, як попереджав стародавній пророк: «*Ось Я посилаю ангела Мого, і він пригото-*

вить дорогу переді Мною. І негайно за цим прийде в храм Свій Господь, що Його ви шукаєте, – Ангел завіту, що Його бажаєте. Ось, Він іде, – говорить Господь Саваот! І хто витримає день приходу Його, й хто встоїть, коли Він явиться?» (Мал. 3:1–2). Якщо ми за життя не пережили зустрічі із Христом як із своїм Господом і Спасителем, то коли наше життя закінчиться, нам доведеться

зустрітися з Богом як із непідкупним Суддею, бо тільки Ісус Христос є виправданням за усі наші гріхи та беззаконня. Іван Хреститель проповідував усьому народу, що наближається прихід Господа, та закликав: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Боже!»

А для чого взагалі людині зустріч з Богом? Хіба не можна просто так собі жити і все? Відповідь дуже проста: щоб бути з Богом у вічному житті, потрібно зустрітися з Ним у земному, тимчасовому житті. «Чисті серцем побачать Бога», – сказав Ісус до слухачів у Нагорній проповіді. В ній дуже коротко викладене вчення Ісуса Христа. Ми її можемо прочитати у 5,6 і 7 розділах Євангелії від Матвія. Христос називав блаженними тих людей, які виконують волю Божу, тобто живуть згідно з Його Словом, Його вченням. Саме для того нам і дана Біблія, щоб ми точно знали, як нам жити, щоб після закінчення нашого земного життя бути у вічності з Богом. Слово «блаженний» означає «дуже щасливий». Тож кого Бог так називає?

*«Блаженні вбогі духом, бо їх є Царство Небесне.
Блаженні сумні, бо такі втішаться.
Блаженні скромні, бо такі успадкують землю.
Блаженні голодні та спрагли правди, бо такі наситяться.
Блаженні милостиві, бо такі будуть помилувані.
Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога.
Блаженні миротворці, бо такі синами Божими стануть.
Блаженні переслідувані за правду, бо їхнє Царство Небесне.*

Блаженні ви, коли вас будуть ганьбити, та переслідувати, та казатимуть на вас усяке лихе слово не по правді ради Мене. Радійте та веселіться, бо велика нагорода ваша на небі! Так само переслідували й пророків, що були перед вами.» (Мт.5:3–12).

А в кінці Нагірної проповіді Ісус наголошує: «*Не кожен, хто говорить до Мене: «Господи, Господи!» увійде в Царство Небесне, а той, хто чинить волю Отця Мого Небесного»* (Мт. 7:21). Вірити в Бога, молитися Йому, закликати Його Ім'я – це добре, але цього недостатньо, щоб бути в Небесному Царстві. Щоб туди потрапити, потрібно виконувати Божу волю, тобто, робите те, що каже

і хоче Господь. Якщо людина робить все життя те, що хоче вона, те, що каже їй її гріховна натура, то вона не може мати нічого спільного з Богом: «*Бо все, що в світі, – хотіння тіла, хотіння очей і гордощі світові, – не є від Отця, а від світу. І світ перейде, і хотіння його; хто ж чинить волю Божу, той пробуває повік!*» (1Ів.2:16–17). Усі перелічені Христом блаженства стосуються майбутнього, вічного життя. Але їх основа закладається, поки ми живемо на землі. Поняття щастя в розумінні Бога і в людському розумінні суттєво відрізняються. Ісус каже, що щасливі ті, яких переслідують і лихословлять за Ім'я Христа, тобто, за те, що людина християнин. З людських міркувань, що у цьому приємного? Хіба це можна назвати щастям? І це справді так! Але Бог навчає, що щастя людини полягає в тому, що за своє праведне та богобійне життя вона матиме у вічності велику нагороду. Хоча людина і знала страждань від лихих людей, вона не підкорилася злу, залишилася вірною Богу. Тобто, з Божої точки зору вона прожила своє життя достойно, тому у вічності матиме велику відплату від Творця за вірність. Наше коротке земне життя – це шлях до вічності. Те, як ми його проживемо, визначає нашу долю у вічності.

Побачать Бога усі люди світу, незалежно від того, в яку епоху вони жили. Про це ми дізнаємося із Книги об'явлення Івана, у якій описується період завершення історії повною перемогою Христа над дияволом та злом: «*Ось Він іде із хмарами, й побачить Його кожне око і ті, що Його прокололи; і заговорять перед Ним усі роди землі. Так, амінь!*» (Об. 1:7). Поки Бог дає людині життя і розум, вона має шанс на зустріч із Спасителем, щоб примиритися з Ним. Ми живемо в дуже складний період, коли життя людини ставлять ні за що. Кожен житель України зараз «під прицілом», бо ніхто не знає, куди «прилетить» чергова ворожа ракета та скільки людських життів забере з собою. Але і без війн у світі існує безліч інших небезпек. Наприклад, хіба думали тисячі жителів Туреччини та Сирії, коли лягали спати 5 лютого напередодні землетрусу, що ранок для них не настане? Тому, хто ще не пережив зустріч з Ісусом Христом у своєму житті, не можна зволікати. Бог є добрий до всіх людей, Він закликає послідувати за Ним, бо хоче дати надію і майбуття для кожної людини. Попросіть Христа про зустріч із Ним, Він не промине, Він обов'язково прийде і наповнить ваше життя новим змістом, а серце – миром і справжньою радістю!

Павліна Снівак

БУТИ ВІДОБРАЖЕННЯМ САМОГО БОГА

Перед вами сьогодні частина служіння Дому Милосердя «Віфезда». Ви всі знаєте про нас, молитесь за нас. Сьогодні ми приїхали, щоб ще раз засвідчити своєю присутністю, тими обставинами, які були в нашому житті, що Господь є Всемогутній Бог. Слава Йому! Але хочу одразу зазначити: коли ми будемо казати все перед вами, щоб ми всі мали на увазі місце із Святого Письма: «*Одні колісницями хваляться, а інші кінями, а ми будемо хвалитись ім'ям Господа, нашого Бога*» (Пс. 19:8). Ми розуміємо, що все, що Господь зробив у нашому житті, це є Його велика, безмірна милість. Слава Йому!

Служіння Дому милосердя існує вже тринадцятий рік. Колись Бог торкнувся і мого серця, коли до мене прийшли віруючі люди і проповідували Євангелію, і казали мені про те, що мені потрібен Ісус. Нічого особливого вони не казали, тільки «Ярослав, тобі потрібен Ісус!» І це побудило мене до певної дії: я пішов в зібрання і почав розмірковувати про те, як я живу на цій планеті земля в тих обставинах, в яких я вже був. Проїшов час, я попав в реабілітаційний центр, пройшов ще час – прийняв водне хрещення, потім Господь дарував мені дружину і діточок (зараз у Ярослава 11 дітей – ред.)

Я хотів би торкнутися одного дуже важливого питання, від якого відштовхується моє християнське життя, наше християнське життя. Дуже важливе, цікаве доктринальне питання, від розуміння якого залежить все моє християнське життя чи взагалі все життя.

Скажіть будь ласка, для чого Бог створив людину? Від відповіді на запитання «Для чого я живу? Для чого я покаюся? Для чого Бог спас мене?» залежить не теперішнє життя, а залежить майбутнє. Те, коли я встану перед всемогутнім Богом.

В Біблії чітко написано: «*І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх.*» (Бут. 1:27). Для чого існує мобільний телефон? У нього є дуже багато функцій, але основна – щоб ми спілкувалися одне з одним. Телефонний зв'язок – основна функція телефону. Якщо ж він її втрачає, все інше не являється основним. Тому основне, для чого Бог створив людину – це для Своєї слави і для того, щоб людина була Його образом і подобою. І наше завдання сьогодні як навернених християн – це бути відображенням Бога. І не менше. Бути відображенням Бога для своїх дітей, рідних, сусідів, співробітників, в транспорті, на навчанні, на роботі – в будь-якому місці бути відображенням самого Бога.

Бог хоче явитися в цей світ. Одного разу для цього Йому було потрібне тіло. Ангел явився Марії і сповістив їй про народження Божого Сина, а Марія відповіла: «Се, раба Господня. Нехай буде мені згідно зі словом твоїм». Ви розумієте, що сталося? Марія дала згоду на те, щоб явився Христос в цей світ! Слава

Богу! А якби вона не погодилась? Я хочу провести таку паралель: Бог хоче через нас, через Свою церкву і особисто через кожного з нас явитися в цей світ. Але якщо ми його не явимо, Бог знайде Собі сосудів, знайде, через кого явитися в цей світ, але нам особисто з того користі ніякої не буде. Коли ви купляєте якусь річ, ви плануєте нею користуватися. Але коли вона ламається, нам немає з неї ніякої користі. Кошти потрачені, річ начебто є, а по факту її немає...

Написано: Бог купив нас дорогою ціною. Він купив нас, щоб ми відображали Його Образ у цьому світі, а нас начебто і немає...

Ще одне дуже цікаве питання: скажіть будь ласка, чи є щось цінніше Бога? Звичайно, немає. Уявіть собі таку ситуацію: ви йдете містом і бачите людину на лавочці. І у вас з'являється думка: «Треба йому сказати про Бога». А потім думаєте: «А навіщо? Він все одно не покається!» І ви проходите стороною. Хто переміг? Наше велике, здоровенне Я! Бог Всемогутній, Він знайде, через кого цій людині проповідувати, щоб спасти її. Але ви – ви прийдете перед Богом... Ми є носіями живого Слова Господнього і воно у нашому серці. І якщо ви його там схороните, всередині себе, прийдете до Бога і скажете: «Господи, що Ти мені дав – я зберіг, ось Тобі Твоє!» Пам'ятаєте цю історію про п'ять талантів? Як воно може далі бути?

Ворог в думках дуже сильно обманює людей. Коли є людина, якій треба засвідчити про Ісуса Христа, і приходиться думка, що вона може не покаятися, пам'ятайте: ми цього не знаємо, поки не почнемо казати. І тут вже або ця людина нам «рота закрий», або свої вуха «відкриє». Я сьогодні вночі вертався з далекої подорожі, майже 300 кілометрів, пізно ввечері заїхав на заправку, там до мене підійшов чоловік і попросив підвезти його. А я везу благодійну допомогу, і тут думки різні появились... Кажу – у тебе документи є? Він показує мені паспорт, каже, що їде в сторону Тернополя. Сіли, поїхали, стали спілкуватися. Бачу, що він трохи випивши. Став йому казати за Ісуса Христа, а він плакати починає! Каже – що ти зі мною робиш? Кажу – нічого не роблю, це душа, вона рветься до Бога, до Бога, який живе в моєму серці. Ці слова – не мої слова, я цитую Вам Святе Письмо про любов Ісуса Христа. Він плакав від Львова до самого Тернополя! Далекобієник, попав в Польщі в аварію, хороша, добра людина. Попросив телефон, щоб далі спілкуватися. Я кажу йому: це не я такий добрий, те добро, що Ви відчуваєте в своєму серці, це наш Господь. Ваша душа жадає Бога! Читайте Біблію, Ваше серце буде мінятися.

Іноді наш розум заважає жити і служити Господу. Важливо не переплутати – коли розум заважає, а коли Бог нам каже, що робити. Якщо наше завдання – дати людям

Бога, але ми можемо дати рівно те, що маємо у своєму серці. Якщо там нарікання, гнів, невдоволення, злість, то я це і буду давати. Буду мати Бога в серці – буду давати Бога. Коли все рівненько і спокійно – то добре, але віра наша тестується тоді, коли ми знаходимося в екстремальному стані. Коли тобі зробили зло, а треба благословити. Одного разу я віз благодійну допомогу і на таможні перевіряючи чогось накинулася на мене з різними звинуваченнями у спекуляції та ухилянні від армії. Я показую їй фотографію, де моїх 11 діточок, кажу – я людина віруюча, це моя сім'я, і веземо ми допомогу для людей. На її обвинувачення у мене було що показати і сказати. І вона заспокоїлась. Я не став сперечатися, сваритися, я просто з кротістю став казати правду.

Друге питання – наше преображення. З ким я спілкуюся, на того стаю схожим. Якщо я буду спілкуватися з Ісусом Христом, то я буду Його відображати. Коли людина попадає перший раз у в'язницю, вона стає схожою на тих, з ким спілкується. Слово Боже каже: «...*товариство лихе псує добрі звичаї!*» (1 Кор. 15:33) А якщо товариство добре, то добрі звичаї вкорінюються. Питання в тому, наскільки я спілкуюся з Ісусом? Як перевірити своє спілкування? Написано в Біблії: «*Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі...*» (2 Кор. 13:5). Як це зробити? Є кілька пунктів, за якими можна себе перевірити:

- це читання Слова Божого, відношення до нього,
- це молитва,
- це відвідування зібрання,
- це служіння в Ім'я Господнє на рівні церкви і особисте (задайте собі запитання: чим я служу Богу?),
- це спілкування з людьми, з усіма – віруючими і невіруючими, грішниками і не грішниками.

Одного разу зателефонував мені один брат і розповів, що у нього є духовні проблеми, щось не так. Я перерахував йому всі ці пункти – він каже, що все гаразд: в церкву ходжу, в хорі співаю, молюся. Я питаю – а навіщо ти зранку молишся, Біблію читаєш? – Ну як, щоб силою Божою виповнитися. – А в зібрання навіщо ходиш? – Щоб з'єднатися з Господом, прославити Бога, силою Божою виповнитися. – А причастя для чого приймаєш? – Ну як для чого? Це ж Кров Христа, це ж потужність, це міць... – І в небо хочеш? Для чого? – Як для чого, там смерті не буде, страждань не буде, буде радість вічна!

І в усіх його відповідях мене засмутило те, що там був відсутній Христос, а було одне велике Я. Чого ми зранку молимося, Слово Боже читаємо? Щоб з'єднатися з Ісусом! Якщо хлопценько полюбив дівчину, то безглуздо питати – навіщо ти хочеш її бачити? Щоб побути біля неї, поспілкуватися, в очі подивитися. Якщо я люблю Ісуса, я хочу подивитися Йому в очі. А де це можна зробити? Це дивитися в Святе Письмо. І в молитві, і в пості бути з Ним наодинці. Це дуже важливо для нас як для християн для того, щоб бути відображенням Бога у цьому світі! Якщо для людини читання Слова, молитва, відвідування зібрання та інше чисто формальне, то вона не може проникнутися значенням цього всього. Коли

Господь наповнює твоє серце, торкається Твоєї середини, – ти є світлом для цього світу і з твоїх вуст тече єлей для врачування тих, хто ослабів, зневірився, хто в тяжкому психологічному стані, хто «розбився»... Церква повинна бути світлом для світу, для таких людей. Всі разом і кожен особисто.

Я дякую Господу, що Він дав можливість приймати біженців. Зараз запускаємо кухню, де будемо готувати їжу, є вакууматор, електрична піч та піч на дровах, є морозильні камери. Возимо їжу на звільнені території, до військових. Слава Богу! Робимо добро настільки, наскільки можемо. Колись закінчиться війна і питання встане тобі особисто: а Ти що робиш в цей час? Одного разу нас питає не тільки Бог – що ти робиш, коли був християнином, але питає цей світ нас як церкву – що ти робиш, яку участь приймав у добрі, коли жив на планеті земля?

Я розумію, що Бог мене спас не для того, щоб я доповнював місця на лавочках в недільному служінні, є особисте служіння, євангелізація, є церковне служіння, де ми як члени церкви повинні бути задіяні не тільки у молитві. Молитви ніколи мало не буває. Але в нас має бути два весла: з одного боку молитва, з другого – добрі діла. Робити людям добро, не проповідуючи Євангелію, можна церкву перетворити на соцзабез. Ми, коли робимо добро, обов'язково повинні сказати, що це Христос у нашому серці таке зробив, щоб вони, не дай Бог, нас не прославили. І що тоді ми скажемо перед Богом? Коли ми збрили добро і промовчали, що це Бог покерував нашим серцем? Обов'язково, роблячи добро, ми повинні свідчити про Ісуса Христа. І нехай Господь нас у всьому цьому благословить!

Це чудо Господнє, коли Господь спасає, ставить нас усіх бути разом. Але, дорогі друзі, в нашому житті є ціль – прийшов і засвідчив, не промовчав; є ті, хто за нас молився, і ми сьогодні перед вами.

«Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть!» «Рятуї узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилились, хіба не підтримаєш їх?» Спасенний покликаний спасати! Такими мають бути наші девізи, вони мають бути центром нашого життя. Господь хоче, щоб кожен з нас був спасенний. Озирніться навколо – можливо, поряд з вами є ті, що гинуть, яким потрібне живе Слово Боже.

Ярослав Сіماشко
(недільна проповідь 22.01.2023р.)

Хочу звернутися до всіх небайдужих з проханням прийняти участь у підтримці Дому Милосердя «Віфезда». Для того, щоб існувати, щоб мати можливість прихистити людей, які опинились у непростій життєвій ситуації і допомогти їм встати на вірний шлях, Дім Милосердя потребує фінансової допомоги. Наші реквізити у ПРИВАТБАНКУ:

Рахунок 4323 3570 2729 0382
БО «ВБТ Дім Милосердя «ВІФЕЗДА»
(призначення – благодійність)
Адреса для посилок:
Вінницькі Хутори, Нова Пошта № 3
Зв'язатися з братом Ярославом можна по телефону +38 098 928 06 89.

КНИГИ ТА БОЖИЙ СУД

«Тоді я побачив великий білий престол і Того, Хто сидить на ньому. Земля і небо втекли і зникли від Його присутності. І побачив я мертвих – великих і малих, які стояли перед престолом. Там були розгорнуті книги. І інша книга була розгорнута – Книга Життя; мертвих судили за вчинками їхніми, які були записані в тих книгах. Море віддало тих мертвих, які в ньому були, смерть і пекло віддали тих мертвих, які в них перебували. І кожного судили згідно з ділами його. Потім смерть та пекло були викинуті у вогняне озеро. Це і є друга смерть – вогняне озеро. І якщо чиєсь ім'я не було записане в Книзі Життя, того було вкинуто в вогняне озеро» (Об'яв. 20:11–15).

Є в світі багато унікальних бібліотек, але жодна з них не порівняється з тією, що знаходиться перед престолом Божим! Уявіть собі мільярди людей, що жили, живуть і ще не народилися, і на кожного пишеться щонай-

менше декілька книг, і в кожній з них описаний кожен день з нашого життя та кожен вчинок, слово і навіть потаємні наміри. Найбільша та найцінніша книга тієї бібліотеки це – книга життя. Саме вона є вирішальною для подальшого вироку в день суду. Той, чиє ім'я буде знайдено в цій книзі, відправиться в новий етап вічного життя в чудовому райському місці в присутності великого Бога. Тому від цієї книги залежить все наше майбутнє, вічне та безмежне життя. Кого ж записують в книгу життя та які умови для того запису, до кого звертатися та що потрібно зробити, щоб моє ім'я було в числі тих щасливчиків?

По-перше, цю книгу завів Бог ще до початку світу і тільки Він вирішує, кого записати туди, а кого ні, хто достойний цього, а хто ні. Пам'ятаймо, що Бог – справедливий Суддя, тому купити собі квиток в рай не вийде ні за які гроші. Це тільки у людей спасаються найбагатші і впливовіші, у Бога ж інші критерії оцінювання.

По-друге, наші вчинки ніяк не впливають на рішення Бога, щоб записати нас в цю живу книгу. Тобто, скільки б добрих вчинків я не зробив, це не дасть мені права на запис в книгу життя. Можливо я буду непоганою людиною, можливо навіть кращим за інших, але в Божих очах я залишусь грішником, що ніяк не заслуговує на таку почесність. Тому що Бог святий і досконалий, а ми, люди, – ні. Навіть один прогріх та невиконання волі Його може назавжди закрити нам шлях в Божу присут-

ність. «*Ніщо нечисте не ввійде до того міста. І не ввійде туди ніхто з тих, хто робить щось ганебне або бреше, лише ті, чий імена записані у Книзі Життя Ягняти*» (Об'яв. 21:27). Апостол Іван описує цю книгу як книгу життя Ягняти. Це ім'я належить Сину Божому, який добровільно приніс Себе в жертву за всіх людей, щоб дати нам змогу ввійти в сім'ю Божу. Таким чином Він заплатив за наші гріхи Своєю кров'ю, щоб звільнити нас від суда Божого та покарання. Ісус все зробив для нас, тому кожен, хто покається перед Богом, визнаючи свої гріхи, та повірить в Нього, отримає вічне життя і той самий запис в книгу життя. Тепер Бог дивиться на нас через кров Ісуса, Сина Божого, і бачить нас святими та виправданими через святу кров Його. Коли ми прийняли Ісуса в своє серце, ми прийняли також Його праведність, Його мудрість, любов, тобто Його характер, природу та образ життя.

Один з перших, чиє ім'я було вписано в книзі життя, був розбійник, який був далеким від Бога та, мабуть, нічого доброго зробити не зміг. Здавалося б, це несправедливо, але завдяки щирому покаянню та вірі в Ісуса Христа він першим отримав пропуск в рай. Існує лише одна умова: «*Кожен, хто перемаже, буде вбраний у білий одяг, і його ім'я не витрує з Книги Життя, і визнаю його перед Отцем Моїм та Його Ангелами*» (Об'яв. 3:5). Через Ісуса ми можемо бути записані в книзі життя, але також і стертими назавжди, якщо перестанемо йти за Христом та перемагати

себе зі своїми слабкостями. Ми можемо помилятися та порою робити неправильні вчинки, але наша мета – підніматися з колін та йти за Ним, каятися та навчатися від Христа бути схожими на Нього. Перемога – це завжди боротьба на протязі всього життя.

Що ж чекає на тих, хто не буде знайдений в книзі життя? «*Мертвих судили за вчинками їхніми, які були записані в тих книгах. І кожного судили згідно з ділами його. І якщо чиєсь ім'я не було записане в Книзі Життя, того було вкинуто в вогняне озеро*». Повірте, що нічого хорошего це не обіцяє, тому що перед Богом неможливо виправдатися ніяк, окрім як через віру в Христа. Якщо хтось думає, що зможе сміливо стояти перед престолом Божим через власні вчинки, той сильно помиляється і обманює сам себе. Там у самого сильного задриває коліна в присутності великого і святого Бога, там люди відчуватимуть себе за ніщо і слова людські не матимуть жодного значення. Кожен вчинок, слово, думка та намір, все буде відкрито та ясно перед людськими очима та перед Богом. В той день багато добрих людей позаздрять розбійнику, що висів на хресті за свої погані вчинки та потрапив у рай, бо повірив в Христа. «*Повірте, так само й на Небі більше буде втіх з одного грішника, який розкається, ніж із дев'яноста дев'яти праведників, котрим немає потреби каятися*» (Луки 15:7).

Костянтин Скобелев

СВІДОЦТВА З ДОМУ МИЛОСЕРДЯ

(22.01.2023г)

Мене звати Діма, мені 44 роки. Я виріс у невірній сім'ї. В 16 років вперше попав в тюрму, в 38 останній раз звільнився, в 40 моє життя вже зайшло в тупик. «Перекручений через м'ясорубку» і викинутий як непотрібний напівфабрикат – в такому стані мене знайшов Ісус і привів в Дім Милосердя. Взявши в Свої руки, як горшечник бере глину, Він почав ліпити той посуд, який угодний Йому. Слава нашому Богу! Господь поміняв мій світогляд, дарував свободу, не ту, що багато разів давав мені диявол, і вона вела мене у загибель, а ту свободу, яка веде в небо. Слава нашому Господу! На сьогоднішній день мене не бере лукавий і не веде колотись, пити, красти, тому що Господь звільнив мене від цих думок. Ісус повернув мені довіру, Він довіряє мені. Слава Йому!

Как Его мне не любить,
Как Ему мне не служить,
Ведь это Он оставил меня здесь
И дал возможность новое рождение пережить.

На сьогоднішній день я являюсь учасником служіння Дому Милосердя, членом церкви, Господь хрестив Духом Святим, Я погібав, в гріху тонув,
Жестоко враг был обманул,
Але по великій милості Божій я живу, люблю, радію у світі мира і добра. Слава нашому Господу!

Мабуть, всі ви знаєте притчу про блудного сина, яку можна прочитати в Євангелії від Луки 15:11–38. Я хочу сьогодні познайомити вас з таким блудним сином. Мене звали Сергій, я з Житомирської області, з міста Коростишів. Так сталося в моєму житті, що я повний сирота, без батька і матері. Мене виховували мої бабця з дідом. Коли мені виповнилось 13 років, вони померли, і моє життя пішло шкереберть. Я що хотів, те і робив. Було все: і спиртне, і наркотики, і буд, і бійки. Коли мені виповнилось 20 років, моє життя зайшло у глухий кут. Мене чекала або смерть, або, в кращому випадку, в'язниця. Господь Бог, Який сказав: «Я полюбив тебе від утроби матері твоєї», Він звільнив мене від усього цього. Він дарував мені нове життя. У 2008 році я покався, прийняв водне хрещення і став служити Господу Богу. Все в житті помінялось, у мене з'явилась сім'я, з часом налагодилось фінансове становище. Я жив, радів і служив Богу. Але, як той блудний син, я прийшов до Батька і сказав: «Я ще хочу погуляти, насолодитись цим світом». І я відійшов від Бога. Все розтратив, все загубив. І прийшов «голод»: я намагався вернутись до церкви, йшов до церкви, шукав Бога, Дух вів мене до церкви, але лукавий тримав мене міцно і не відпустив. Життя моє ставало все гірше і гірше. Я втратив первородство, проміняв його на сочівичну юшку. Було дуже тяжко. Але церква не опускала рук і молилась за мене, постилась. Я був у центрі реабілітації 14 разів: прийду, піду, впаду, знов прийду, але церква стояла за мене в проломі. Зараз я в Домі Милосердя, і хочу сказати, чим він відрізняється від реабілітаційного центру. Пам'ятаєте хворого, що лежав в купальні Віфезда і чекав людину, яка прийде і опустить його в воду? І в центрі реабілітації, і в Домі Милосердя

люди отримують зцілення, звільнення, нове життя, але в центрі реабілітації я надіявся на людину, яка прийде, візьме мене і опустить в ту «воду», а тут до мене прийшов Сам Ісус, сказав: «Встань, візьми свою постіль і йди служити людям». І це відбулося в моєму житті. Прийшов Ісус і дав мені нове життя. Я знову з Батьком. Він прийняв мене в Свої обійми, дав одержав праведності, омив мене, очистив совість мою і сказав: «Йди, благовісти мир». І сьогодні я в Його сім'ї, радію разом з вами, співаю, молюсь. Я дякую Богу за Його милість!

Меня зовут Андрей, мне 42 года, я родом из Луганской области. Закончил Луганское училище олимпийского резерва, занимался спортом, играл в футбол. Но потом была, травма, операция, спорт пришлось оставить. И в мою жизнь пришли алкоголь, наркотики, блуд... О Боге я слышал с детства, у меня была верующая тётка, которая уже в вечности, потом уверовали родители. Они говорили мне о Господе, но мне это было неинтересно. Грех держал меня крепко. В глубине души я понимал, что Бог есть и Он хранит меня по молитвам моих родных и церкви. Было много случаев, когда я мог погибнуть: и от передозировки наркотиков, и от несчастного случая на стройке, когда рядом со мной рабочие калечились, а меня Бог хранил. Так продолжалось очень долго. Когда ко мне приходили служителя из церкви, я прогонял их, потом было стыдно, я каялся перед ними... Когда началась война и людей эвакуировали, я всё отказывался уезжать. Но однажды, когда мама вышла гулять маленькую собачку, начался сильный обстрел. Я испугался и начал сильно молиться: «Господи, если Ты есть – убереги мать и меня!». Обстрел прекратился, разрушения были сильные и в частном секторе, и в многоэтажках. Но мама осталась жива, на ней не было ни царапины, Слава Богу! На следующий день снова была эвакуация, мы поехали сначала в Краматорск, где переночевали в молитвенном доме, потом сюда, в Винницу. Так я оказался в Доме Милосердия. В первую ночь я спал в такой тишине, о которой за последний месяц не мог и мечтать. Казалось, что даже стены согревают, ощущалась такая благодать и милость Господня! И Господь проговорил ко мне: «Держи своё слово!». Я подошёл к брату Ярославу, мы поговорили и я остался в Доме Милосердия. Сейчас я тоже являюсь участником этого служения, вижу, как Господь работает со мной, меняет моё сердце. Я начал петь – говорят, получается неплохо. Осваиваю гитару, Господь крестил Духом Святым. Он меняет меня, слава Ему!

Мир вам, братья и сёстры! Меня зовут Андрей, мне 42 года, я из г. Макарова Киевской области. Я рос в благополучной семье, всё у меня было хорошо, но враг приходит в любые семьи: и благополучные, и неблагополучные. Я начал принимать наркотики и в 16 лет я был в «системе» тяжёлых наркотиков. Это продолжалось 25 лет, из которых 20 я был на тяжёлых наркотиках. Но Господь проявил ко мне такую милость, что я сейчас стою перед вами и могу просла-

вить Его и засвидетельствовать, что Бог подаёт руку, когда мы нуждаемся в Нём. Я уже «стоял на программе», это последняя стадия наркомании, когда тебе уже ничего не нужно, приходишь, и тебе дают наркотики просто так.

Первый раз я услышал о Господе в 2007 году, но я Его не познал. Но Господь ставит тебя в такие рамки, чтобы всё равно привести к Себе. Я грешил, сидел в тюрьме – всё шло по накатанной дорожке. Но пришла война. 26 февраля у нас уже стояли русские танки. Через город постоянно шли колонны вражеской техники, летали самолёты и вертолёт. У нас тоже стреляли, мы сидели 10 человек в погребе размером 2х2 метра. И когда танки были уже на нашей улице, я стал просить: «Господи, выведи хотя бы женщин и детей!». После очередного обстрела мы вышли на улицу и увидели, что едет колонна машин, хотя у нас тупиковая улица, я не знаю, откуда они там взялись. Было написано «Дети». У нас не объявляли «зелёного коридора» для эвакуации, и слава Богу за эту колонну, что они нас взяли. Я посадил жену, дочку, ещё одну женщину с ребёнком, а сам сел в первую машину, чтобы показать дорогу, потому что они были не местные. Рассчитывал вывести их и потом вернуться. Но Господь делает чудеса! Он вывел меня, мою семью, моих родных и близких без единой потери, хотя стрельба была. В колонне было около 100 машин, зрелище вокруг было страшное: сгоревшие машины, растерзанные тела, наша улица горит... Но нас Бог вывел без единой потери!

Попал я в Дом Милосердия тоже по Божьей благодати. Сначала мы выехали в Житомирскую область, там нашли сразу церковь, и там был один человек, Володя, который рассказал мне о Доме Милосердия. Появилась возможность, и я отправил жену и дочь в Германию, а сам приехал в Винницу 26 марта. Слава Богу, меня приняли. Сначала я был в очень сильной зависимости, хотел чуть ли не повеситься, но Господь делает чудеса, слава Ему! Сейчас я учусь служить Ему, чтобы, приехав домой, служить Ему дальше. Слава Богу!

Слава Богу, брати та сестри! Хочу зачитати історію з євангелія від Івана: «А коли Він проходив, побачив чоловіка, що спілим був з народження.

І спитали Його учні Його, говорячи: Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що спілим він родився? Ісус відповів: Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явилися на ньому. Ми мусимо виконувати діла Того, Хто послав Мене, аж поки є день. Надходить он ніч, коли жаден нічого не зможе виконувати. Доки Я в світі, Я Світло для світу. Промовивши це, Він сплюнув на землю, і з слини грязиво зробив, і очі сліпому помазав грязивом, і до нього промовив: Підійди, умийся в ставку Сілоам визначає це Посланий. Тож пішов той і вмився, і вернувся видючим... А сусіди та ті, що бачили перше його, як був він сліпий, говорили: Чи ж не той це, що сидів та просив?

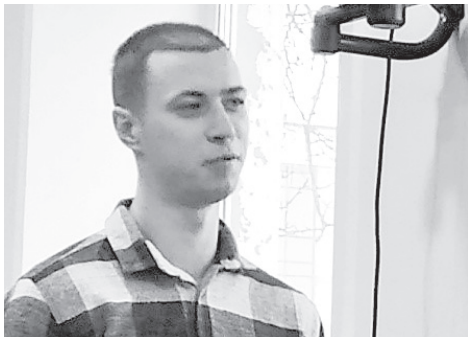
Говорили одні, що це він, а інші казали: Ні, подібний до нього. А він відказав: Це я!» (Ів.9:1–9)

Слава Ісусу! Цим сліпим був я! Хочу подякувати Богу, що Він відкрив мені очі.

Мене звати Ігор, мені 20 років. Мати моя померла, і я попав у дитячий будинок. В 6 років мені діагностували рак ІІІ ступеню (лімфому), але Бог мене зціпив, слава Йому!

У дитячому будинку я був до 18 років, потім поступив у коледж. Займався спортом, грав за вінницьку «Ниву». Але поламав ногу, тепер у мене замість кістки стоїть імплант. Бог давав мені можливість прийти до Нього, але очі мої були все ще закриті, Бог не був у числі моїх інтересів. Дорога у спорт була

для мене закрыта, мені не було куди йти і було страшно. Я згадав, що колись у дитинку мені дали номер брата Ярослава, я зателефонував йому. Ми зустрілися, і він привів мене у Дім Милосердя. Я ніколи не думав, що у мене буде 45 братів, буде духовний батько, який постійно відкриває мені очі. Я був тим сліпим, а тепер дякую Богу за Його велику милість!

Мене звати Вадим, мені 21 рік. Я проживаю у Київській області, у с. м. т. Макарові. Жив я у хорошій сім'ї, добре вчився, батьків слухав. Потім з'явилась своя компанія, почав пропускати школу, курити на перервах. І так потихеньку занурювався в гріх. Познайомився з алкоголем, наркотиками. Я падав все нижче і нижче. Одного разу я зустрів знайомого, який вже перебував у Домі Милосердя, і запропонував мені поїхати з ним. Я бачив, як він змінився. Недовго думаючи, я погодився, бо хотів змінити своє життя, і вже 2 місяці я тут. Господь хрестив мене Духом Святим, я відчуваю, як Він працює наді мною, як я міняюсь. Хочу і надалі служити Господу Богу нашому, народитися згори і служити Йому.

Це тільки частина свідочств про милість Божу, наданих нам братами з Дому Милосердя.

Продовження у наступному номері газети.

БОГ Є З НАМИ НЕ ТІЛЬКИ В РАДОСТІ...

Бог є з нами не тільки в радості.
Він є Богом не тільки чудес.
Він є з нами, коли в печалі ми,
Коли промінь надії щез.

Він є з нами, коли ми плачемо,
Коли горе заповнить щирість.
Ми для Нього багато значимо!
Задля нас Він пішов на смерть.

Не покинув Він нас із тривогами.
Не залишив Він нас у вогні.
Він ішов усіма дорогами,
По яких теж ходили ми.

Ти сльозами вмивався гіркими,
Коли душу наповнив біль,
А Він брав і руками сильними
Підіймав, і зміцнює хотів.

Він як Батько, як Пастир люблячий
Ніжно рани усі зціляв.
І Він бачить, який ти змучений,
Як в знеможі ти майже впає.

Він підтримує у печалах нас,
Хоч так часто не бачим ми.
І в найтяжчий, і в темний,
І в страшний час
Він зігрів і дасть сили вмиє.

Не забудь, що в житті щоденному
Дуже часто ти матимеш біль.
Але навіть в найбільшу темряву
Буде поряд Спаситель твій.

Він – Творець. Він так часто милує,
Він дає так багато сил!
Й нам потрібно це бачить вірою
Й не забути чудових слів,

Які Він залишив в Писанні
Для всіх тих, хто пішов за Ним:
«Ось, Я з вами, до днів останніх
Й до закінчення всіх віків».

Тож у серці ви майте віру
В те, що Бог З НАМИ ПОРУЧ Є.
І Він буде давати силу,
На руках Своїх понесе.

Не забудьмо любов Христову
Серед темних і світлих днів.
З Нами Бог! З нами сила Господа
Від сьогодні й навіки віків!

Автор невідомий

№ 2 (117). 01.02.2023 р.

Ми часом думаємо, що слова, які ми говоримо – це просто слова, і вони не становлять ніякої небезпеки. Наші дії справляють ефект, а слова – це несерйозно. Це не так, наші слова справляють величезний вплив на наше життя.

Подивімося, що про це каже Святе Письмо:

«Дехто говорить, мов коле мечем, язик же премудрих то ліки» (Пр. 12:18)

Словом можна поранити, а також словом можна полікувати. Слово лікує і слово ж ранить.

«Хто стереже свої уста й свого язика, той душу свою зберігає від лиха.» (Пр. 21:23)

Через наші слова можуть прийти біди в наше життя. Виявляється, треба берегти вуста свої, щоб не прийшли біди. Чому так стається – розкриває інший вірш. Далі будемо розбирати його.

«Язык нерозумного – загибель для нього, а уста його – то тенета на душу його.» (Пр. 18:7)

Тут я хочу наголосити на словах «тенета на душу». Ви знаєте, що тенета – це пастка, з якої важко вибратись? І яку важко помітити. Тенета розставляють у водоймах, щоб наловити побільше риби. Уявляєте? Кожне слово, яке ми кажемо, може стати для нас тенетами!

Йдемо далі.

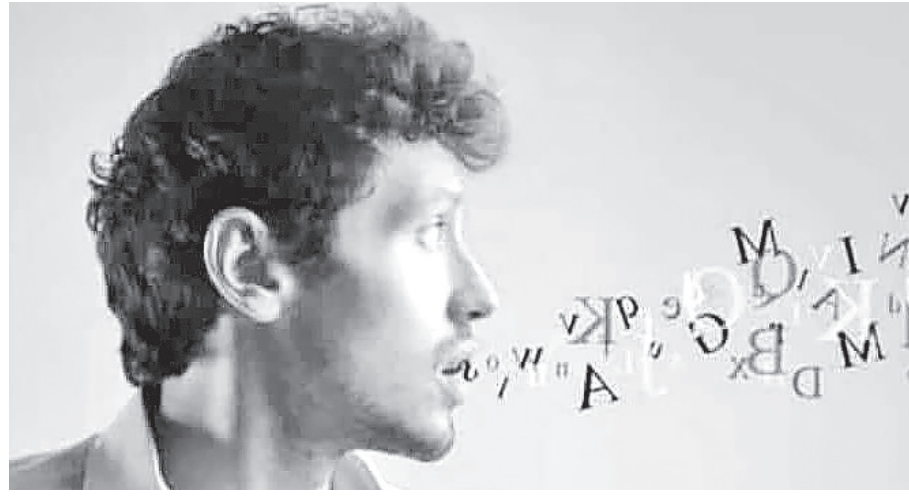
«Язык лагідний – то дерево життя, а неприборканий – пригноблює духа.» (Пр. 15:4)

Яка різниця між лагідним, або слухняним язиком і неприборканим?

Коли язик сам говорить, а ми після того думаємо: «Як так могло статись?» «Шкода, що я так сказав», «І як тепер розгрібати ситуацію?». Цей вірш говорить, що язика треба приборкувати. Тільки приборканий язик веде нас до розвитку, до світлого майбутнього.

Далі йде вірш, який детально описує проблему язика:

«Ось бо і коням узди в роти вкладаємо, щоб слухали нас, і все тіло їх повертаємо. Ось і кораблі, хоч які величезні, і страшеними вітрами носять ся, обертають ся малим стерном, куди воля стерника хоче. Так само й язик – малий член, а вельми хвалить ся. Ось малий

огонь, а які великі речі палить!» (Як. 3:3–5)

Тут язик порівнюється з уздами і стерном. Узди зараз дуже рідко використовуються, а от стерна можна побачити всюди. Стерно керує всім кораблем, куди йому пливати. Або автомобілем чи велосипедом. Так само і язик керує нашим життям.

Язик багато робить в нашому житті, тому що всі діла починаються з думок. А коли людина багато про щось думає, вона про це говорить.

«Так само й язик, – малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! І язик – то огонь. Як світ неправоти, поставлений так поміж нашими членами, язик сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєнни.» (Як. 3:5,6)

Це випадок, коли язик запалюється від геєнни. Він тоді запалює все життя. От якби людина знала, що всі ці проблеми через неконтрольований язик!

Але язик може також надихатись словом Божим. В такому випадку він буде запалювати життя Божими ідеями і Божою силою. І це набагато краще. Це можливо тому, що вище сказано:

«Бо багато ми всі помиляємось. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло.» (Як. 3:2)

Ми всі віруючі і завжди намагаємось говорити правильні речі. Але часом наш язик оживає і сам говорить речі, які псують нам життя. Коли це стається? Коли ми

втрачаємо контроль над язиком. Тоді, коли втрачаємо спокій і радість. Коли втомлені, коли чимось невдоволені. Коли ми в гріху, гріх побуджує наш язик говорити речі, які змінюють наше життя, щоб звести в ад.

Ось приклад фраз, які псують наше життя:

– Мені ніколи не вдасться одружитися (чи вийти заміж).

– Я ніколи не досягну мети.

– Я нещасливий (або нерозумний).

І ще багато іншого. Ці слова закривають від нас наші можливості. Ми спочатку це проговорюємо, потім починаємо вірити, і як результат все це перетворюється в скелю, яку неможливо перебороти. І ця віра не від Бога, а від лукавого.

Також ми можемо своїм язиком приносити біди в життя своїм рідним. Часом, коли моя дитина втне якусь дурницю і наполягає на своєму, хочеться сказати «який же ти дурний». Але це пастка. Це пророцтво від злого духа в життя дитини. Воно само проситься на язик. Але язик треба обуздати, змусити його говорити тільки правильні речі, речі від Бога.

Дітей треба виховувати, але це виховання не повинно шкодити дитині. І так само в спілкуванні з іншими людьми. Ми діти Божі, і наша справа – нести царство Боже в життя інших людей. Як невіруючих так і віруючих. І тому дуже важливо слідувати за своїм язиком і керувати ним.

Наостанок ще одне місце:

«Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає.» (Пр. 18:21)

Язик може говорити речі від лукавого, або речі від Бога. До лукавого ми звикли з дитинства, і тому нам легше сприймати від лукавого. Але коли ми знаємо, що в нас є вибір і тренуємо наш язик, спонукаємо його на Боже, ми отримуємо благословіння в життя наше і наших близьких.

Це дуже важливо – володіти своїм язиком, а не щоб він нами володів.

Олександр Ступаков

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ОТЧЕ НАШ

Молитва Господня

Отче наш, що еси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320702
Наклад: 1000 примірників.